Jezus pripoveduje svoj življenjepis

Od Jezus prejela draga sestra iz Štajerske

Prevedel Ranato Grobelnik
Uredil Janko Žagar
www.novorazodetje.si

1. poglavje

1 Danes bomo znova začeli novo delo. V njem bom Jaz na kratko opisal svoje življenje, kolikor bo potrebno, vse do svoje smrti na križu, da bodo Moji otroci vedeli, kakšno trpljenje sem kot Gospod in Bog v človeški podobi Jezusa prestajal in prenašal.
2 Že po Adamovem grehu je Jahve Sam ljudem obljubil Odrešenika, ki jih bo odrešil krivde in kazni. Že takrat je bilo določeno, že bo popolnoma čist človek prevzel krivdo in kazen za neposlušnost, ki sta jo zagrešila Adam in Eva. Grešila sta namreč s tem, da sta prezgodaj spočela svojega prvega sina Kajna. Nista počakala na blagoslov Gospoda in Stvarnika, kakor je bilo dogovorjeno med Jahvejem ter Adamom in Evo, temveč sta si samovoljno drznila storiti nekaj, ne da bi vnaprej vedela, kakšne posledice bo imelo njuno prezgodnje spočetje.
3 Ljubi otroci, premislite, kaj se je zgodilo Adamu, ker ni poznal posledic svojega nespametnega dejanja in zato ni mogel presoditi, kakšno zlo bo to dejanje povzročilo njemu, praočetu, predvsem pa vsem njegovim potomcem in njihovim potomcem, ki morajo posledice tega nositi vse do današnjega časa. Vzemite si torej za zgled, kako lahko že majhna nepremišljenost ali kanček prevzetnosti povzročita veliko nesrečo.
4 Nesreča se je že zgodila. Jahve je poklical Adama iz njegovega skrivališča, prav tako pa tudi Evo. Oba sta se dobro zavedala, da sta hudo grešila, zato sta jokala in žalovala. Spoznala sta tudi, da sta razjezila in užalila Jahveja, najsvetejšega in najboljšega Očeta. Saj sta storila prav nasprotno od tistega, kar bi lahko dosegla, če bi ravnala po volji svojega Jahveja (to ime je bilo uporabljeno namesto imena Oče).
5 Ko pa sta videla in slišala, kako je bila zaradi Jahvejeve jeze vsa Zemlja razdejana in uničena, sta bridko jokala, se iskreno kesala ter prosila odpuščanja. Jahve se ju je usmilil in jima obljubil, da jima bo poslal Odrešenika. Zaradi Jahvejeve jeze je bila namreč izrečena sodba, po kateri bi morala tako Adam in Eva sama kot tudi vsi njuni potomci prestati bolečo smrt na križu zaradi neposlušnosti, ki so jo kot njuni potomci zagrešili skupaj z njima.
6 Toda Ljubezen se ju je usmilila in rekla Modrosti: »To stori Ti Sama, kajti Moji otroci se Mi smilijo.« Da bi znova pomirili razjarjeno Božanstvo, je bil sprejet trden sklep: Modrost bo postala posrednica med Ljubeznijo in užaljenim Božanstvom ter se bo, ko bo napočil čas, spustila na Zemljo.

2. poglavje

1 Ko sem v času cesarja Julija Avgusta Kvirinija prišel na Zemljo v Jezusovi osebi, se je v Moji osebi utelesila Božanska Modrost. Odraščal sem ter se duhovno in telesno zelo hitro razvijal, saj je bilo ravnovesje med duhom in telesom v Meni vedno popolno. Pri običajnih človeških otrocih pogosto ni tako. Večina otrok namreč, zlasti v današnjem času, že ob rojstvu pride na svet bolna in v bolj ali manj degeneriranem stanju, kar je posledica izvirnega greha, ki se nenehno razvija in poglablja.
2 V zgodnjem otroštvu sem se igral kakor drugi otroci, vendar sem se tudi takrat zavedal, kdo prebiva v globini Moje duše in Mi daje zapovedi. Zato sem moral že kot

majhno dete Jezus skoraj nagonsko paziti na svoja čustva in se že v otroštvu veliko odrekati samemu sebi. To je veljalo zlasti za obvladovanje samega sebe, saj se je Moja oblastnost vse preveč očitno razkrivala v trenutkih svetlobnih prebliskov, ko sem se v polnosti zavedal, da sem Gospod in Stvarnik, ter sem temu primerno nastopal in govoril s svojimi najbližjimi. O tem lahko jasno berete v zgodovini Mojega otroštva.
3 Tako je minevalo Moje otroštvo. Z odraščanjem in približevanjem deški dobi so se množile tudi zemeljske preizkušnje, kakor veste iz zgodovine Mojega otroštva. Pogosto sem se moral z veliko odločnostjo zadrževati ter se uriti v potrpežljivosti in ponižnosti, da ne bi zaradi prenagljenosti namesto odrešenja človeštvu povzročil nesreče.
4 Kajti tudi takrat sta se Moja Beseda in Moja volja v trenutku uresničili, kar sem večkrat tudi pokazal.
5 Ljubi otroci, lahko si torej predstavljate, kako daleč pred vami sem bil že kot otrok v samozatajevanju. Toda kje je danes v otroštvu in vzgoji otrok prisotno takšno samozatajevanje do Mene? In vendar se mora človeštvo tudi v tem pogledu znova spremeniti. Spomnite se svojega otroštva, saj ste zdaj že precej poučeni o Mojem nauku. Premislite, ali bi bilo dobro, če bi kot otroci lahko vedno ravnali po svojih željah in lastni volji.
6 Pogosto ste se morali proti svoji volji učiti samozatajevanja zaradi zapovedi in prepovedi svojih staršev. In prav je bilo tako, kajti sicer bi bil svet že zdavnaj poln samovoljnih ljudi, podobnih živalim. Do svojega dvanajstega leta sem bil kot deček pokoren svoji materi Mariji in krušnemu očetu Jožefu. Zato sem moral zaradi njunih prepovedi opustiti marsikaj, kar bi Mi bilo kot Božjemu Sinu sicer dovoljeno, ter se znova učiti samozatajevanja. Tudi Moj krušni oče Jožef je bil kot pravičen in pravi Jud strog učitelj samozatajevanja, zato sem si ga izbral za krušnega očeta.
7 Ko sem dopolnil dvanajst let, se je začelo tudi Moje zunanje življenje in delo. Tako je običajno še danes, saj otroci pri tej starosti že začnejo sodelovati pri vsakdanjih opravilih. To je še posebej veljalo za dečke v tistem času. Čakalo Me je veliko urjenja in učenja, potrebnega za razvoj duše. Hkrati se je prebujal telesni razum, ki se je temu pogosto upiral. Zato sem moral samozatajevanje vaditi vedno bolj, kolikor močneje se je temu upiral razum, ki izvira iz možganov.
8 Toda tudi notranjega duha ni bilo mogoče zanikati. Tako so se z vsakim dnem Mojega odraščanja pred Mojo mlado dušo, Mojo mlado dušo Modrosti, ki Mi jo je Moj Bog Oče kot Ljubezen položil v telo, postavljale nove skušnjave, ki so od Mene zahtevale vedno več samozatajevanja. To je bilo povezano z Mojim poslanstvom, saj sem bil poklican, da izvršim odrešenjsko delo.
9 Ljubi otroci, sami pomislite, kaj vse vznemirja mlado človeško dušo v vas. Nato pa pomislite, koliko težje je bilo Meni, saj sem v svojem telesu nosil desetkrat močnejše *poželenje* (ali: *močnejše vzgibe*) od vseh strasti, ki na Zemlji obstajajo ali bi sploh lahko obstajale. V svojem telesu sem namreč nosil tudi najmočnejšega duha Modrosti kot dušo. Pomislite, kako so se ti nasprotujoči si vplivi bojevali med seboj: Modrost kot razum, Ljubezen kot vladajoči Božji duh in vsi ti materialni vzgibi. Te sem moral nenehno premagovati, da ne bi v očeh svojega Gospoda in Boga, ki je prebival v globini Mojega duševnega srca in kakor sodnik opazoval vse vzgibe Mojega srca, zapadel v

nemilost in greh.
10 O, otroci, kako težki so bili boji, ki sem jih moral bíti vse do svoje smrti na križu!

3. poglavje

1 Predstavljajte si, ljubi otroci, kako bi bilo, če bi človeku vnaprej razkril, kdaj in kakšne smrti bo umrl. Kako žalosten bi bil vse svoje življenje! Ali bi se sploh še lahko veselil življenja, če bi imel ob vsaki priložnosti pred očmi način svoje boleče smrti? Premislite torej, kako ljubeče in modro ravnam z vami. Kljub temu pa se ne morete pripraviti do tega, da bi svojemu Gospodu in Odrešeniku prinesli vsaj majhno žrtev ter se odrekli svojim strastem, ki vas še vedno oddaljujejo od Mene in vaši duši ne dovoljujejo duhovnega vzpona.
2 O, otroci, pomislite, kako nepremišljeno ravnate z Menoj, svojim Gospodom in Stvarnikom! Pomislite tudi, kakšen strah vas bo prevzel, ko bo nenadoma zazvenelo: »Oče vas je poklical!« Kako grozljivo bo za vas, če na ta trenutek ne boste pripravljeni!
- Piši naprej: Čim starejši sem postajal Jaz, človek Jezus, tem močneje so se tudi v Meni začeli uveljavljati vplivi človeških strasti. Kajti kot Jezus sem bil človek v polnem pomenu besede, prav kakor vsi drugi ljudje. Razlikoval sem se le po tem, da sem jasno spoznaval, kaj je dobro in kaj zlo. Toda takšno spoznanje imajo tudi nekateri drugi ljudje, pa kljub temu ne ravnajo v skladu z njim.
3 Zato boste razumeli, da sem se moral neprestano bojevati proti najrazličnejšim vplivom in vsem mogočim strastem, ki so se porajale v Mojem srcu. Meni je bilo še toliko težje, ker sem vedel, kdo prebiva v Meni. Zato sem moral Jaz nenehno zatirati vse nečiste čutne misli in poželenja, ki so se neprestano z vseh strani zaganjala Vame. Ker pa sem se zavedal posledic in svojega poslanstva, si nisem smel niti za trenutek dovoliti, da bi Me kar koli odvrnilo od teh bojev. Nenehno sem jih moral premagovati, da ne bi zapadel niti v najmanjši greh.
4 Prav zato sem navzven govoril zelo malo. Molčal sem celo pri delu s svojim krušnim očetom in brati, še manj pa sem govoril s tujimi ljudmi. V sorodstvenem krogu Mojega krušnega očeta Jožefa so zato govorili, da je njegov najmlajši sin nekakšen nerodnež in da ni povsem prišteven. S tem so mislili Mene, saj sem, prvič, zelo malo govoril, kadar pa so Me kaj vprašali, sem odgovarjal le z nekaj skopimi besedami. Tudi Moja mati in krušni oče nista razumela, zakaj sem se tako spremenil in zakaj nisem bil več tako živahen in razigran, kakor sem bil v otroštvu.
5 Tudi čudovitim Cirenijevim hčeram, ki jih je Moj krušni oče posvojil in sprejel za svoje hčere ter so vse živele v Jožefovi hiši, sem se moral vedno in povsod izogibati. Vse so bile namreč smrtno zaljubljene Vame. Pogosto sem jim moral celo zaklicati: »Ne dotikajte se Me!«
6 Tako sem se moral neprestano upirati najrazličnejšim vsiljivim vplivom in strastem ter se bojevati proti njim, da bi ostal na poti kreposti in čistosti.

4. poglavje

1 Tudi Jaz sem se moral neprestano bojevati proti vsem mislim, ki so se porajale v Meni, in odrivati vse, kar bi lahko sčasoma škodovalo Moji duši. Tako sem delal in molil skupaj s svojim krušnim očetom Jožefom ter svojimi brati, Jožefovimi sinovi iz njegovega prvega zakona. Tako je teklo Moje življenje vse do smrti krušnega očeta.
2 Kmalu po njegovi smrti je napočil čas, ko sem moral začeti svoje učiteljsko poslanstvo. Zato sem se odpravil na samoten, malo obiskan kraj, imenovan puščava, blizu reke Jordan. Tam je Janez pridigal in vernike krščeval z vodo. Ko je minilo štirideset dni Moje priprave, sem tudi Jaz nekega dne odšel tja. Prav takrat je bilo tam navzočih več mož iz ribiškega stanu in tudi nekaj drugih ljudi. Dal sem se krstiti v reki Jordan in zgodilo se je, da so zaslišali glas: »To je Moj ljubljeni Sin, nad katerim imam veselje. Njega poslušajte!«
3 Takoj zatem se Mi je pridružilo nekaj mož. Najprej sem jih odpeljal v svojo kočo, ki sem si jo postavil le za krajši čas. Ker pa je bilo obdobje Moje priprave na učiteljsko poslanstvo že končano, sem se z njimi vrnil v hišo matere Marije, k svojim bratom. Tedaj sva bila z materjo ravno povabljena na svatbo, zato sva se odpravila tja. Svatba je bila v Kani Galilejski, pri nekem gostilničarju.
4 Od tam naprej sem nastopal kot učitelj, ki je delal čudeže. Zatem smo odšli čez mejo k Samarijanom, ki so jih Judje iz Jeruzalema sovražili. Tam smo se prvič ustavili pri Jakobovem vodnjaku. Ob tej priložnosti smo se prvič seznanili z žensko Irhaelo, ki je bila na glasu po vsem kraju, in z nekim zdravnikom. Nato smo nadaljevali svojo pot. Ljudi sem poučeval, zdravil bolnike in pohabljence ter jim pogosto pomagal razvijati boljše mišljenje. Jasno in razumljivo sem jim razlagal deset zapovedi, ki jih je zapisal in dal Mojzes, ter jih učil spoznavati njihovega Gospoda in Boga Jahveja in Ga moliti v duhu in resnici.
5 Do začetka svojega učiteljskega poslanstva sem se sicer že povsem izbojeval proti svojemu lastnemu »jazu« in ga premagal, saj sem bil že visoko na stopnji drugega prerojenja. Toda čakalo Me je še tretje prerojenje, da bi postal popolnoma eno s svojim Bogom Očetom, ki je prebival v Mojem srcu. Da bi to dosegel, sem moral svojo nalogo, ki Mi je bila naložena kot človeku Jezusu, izvršiti povsem natančno po Očetovi volji. Zato sem moral biti vedno pozoren na to, kaj je Oče govoril v Mojih prsih, in Ga poslušati; po človeški volj pa nisem smel ravnati.
6 Zato tudi vi, ljubi otroci, vedno poslušajte Moj glas, ne pa glasu mesenega človeka, ki vas samo zapeljuje in vodi na stranpoti.

5. poglavje

1 Vedno prisluhnite svoji notranjosti in vedeli boste, kako morate ravnati. Jaz, ki sem kot utelešenje Božanstva in Očetovske ljubezni do človeštva potoval po svetu in učil ljudi, sem moral od tistih, ki so bili navezani na snovni svet, marsikaj prenesti. Večkrat so Mi ostro očitali najrazličnejše stvari, saj so vse presojali zgolj s stališča snovnega sveta, jih kritično tehtali s svojim razumom in si jih razlagali po svoje, v skladu s svojim omejenim spoznanjem.
2 Če ne bi v sebi vedno ohranjal Božje potrpežljivosti, prizanesljivosti in krotkosti,

temveč bi se odzival tako naglo in po človeško, kakor se po vašem mnenju odziva večina ljudi, bi marsikoga kaznoval in ga zaradi predrznega jezika dobro poučil.
3 Toda vsakomur sem najprej pustil, da je povedal vse, kar je imel povedati, in razgrnil svoje zmotne predstave. Ko mu je zmanjkalo besed, sem že natančno vedel, kje je najšibkejši. Tedaj sem mu svoj nauk pojasnil tako jasno, da ga je lahko takoj doumel tudi z zdravim človeškim razumom. Pogosto se je zgodilo, da od desetih takšnih ljudi niti eden ni več našel odgovora ali mogel nadaljevati svojih ugovorov.
4 Tako ravnajte tudi vi, ljubi otroci, in ne zamerite, če vas brat ne razume takoj.
5 Leta Mojega učiteljskega delovanja so minila hitreje, kakor sem si želel. Kajti tudi Jaz, Jezus, sem ljubil svoje življenje na Zemlji. Rad sem imel ljudi, ki so Me obdajali, predvsem svoje apostole in učence. Ljubil sem svojo mater Marijo in vse svoje brate, pa tudi druge, ki so začasno živeli v naši hiši.
6 Ljubil sem namreč vse ljudi. Prav zaradi njih sem zapustil nebesa in prišel na Zemljo, da bi jih vse odrešil in rešil iz izgnanstva, v katerem so živeli, ločeni od svojega Boga Očeta.
7 Tako je prišla zadnja zima, kmalu za njo pa pomlad in čas, ko sem moral z dejanji pokazati ljudem in duhovom, kako naj živijo in ravnajo, da bi dosegli tisto, kar sem obljubil. To obljubo sem dal vsem, ki Me ljubijo, se držijo Mojih Besed in se Name z vero in zaupanjem obračajo v vseh življenjskih okoliščinah, tudi v dneh stiske in preganjanja.
8 Vso zadnjo zimo sem se skupaj s svojimi apostoli in učenci skoraj povsem umaknil iz javnosti. Želeli smo se posvetiti notranjemu življenju ter se duhovno okrepiti in dozoreti. Tudi Sam sem potreboval več miru, da bi se lahko v celoti posvetil veliki in težki nalogi, ki je čakala Mene, Jezusa. Pri tem nisem smel ničesar pozabiti ali prehitevati, temveč sem moral vse izpolniti v skladu s sveto voljo Mojega Boga Očeta.
9 Pred koncem svojega zemeljskega življenja sem želel še zadnjič obiskati svoje najzvestejše prijatelje in jih videti. Želel sem jih okrepiti in potolažiti ob misli na to, kar je bilo neizogibno določeno in se je moralo zgoditi, da bi se užaljeno Božanstvo znova spravilo z grešnim človeštvom. Zato sem še enkrat obiskal svojega prijatelja Lazarja in njegovi sestri. Lazarju sem dal še nekaj dobrih nasvetov za primer, če bi duhovščina postala preveč vsiljiva.
10 Nato je napočil velikonočni praznik in z njim čas, ko naj bi svoje telo daroval kot žrtev za grehe vsega človeštva. Apostoli so Me vprašali, ali bom tudi tokrat, kakor običajno, z njimi jedel velikonočno jagnje, kot je bilo pri Izraelcih v navadi ob velikem prazniku pashe.
11 Z njimi sem še obhajal velikonočno večerjo. Ob tej priložnosti sem jih poučeval in jim znova ponovil najpomembnejše nauke. Nekateri med njimi so bili namreč že starejši in so težje dojemali, zato sem jim moral bistvene stvari večkrat ponavljati.

6. poglavje

1 Ne bom ponavljal besed, ki sem jih izrekel pri zadnji večerji. Omenil bom le, da sem se globoko žalosten odpravil v vrt Getsemani. Nekaj svojih učencev, ki so bili bolj plašni, sem pustil nekoliko ob strani, stran od sebe.
2 S seboj sem vzel svoje tri ljubeznive učence, ki so bili vedno ob Meni pogosteje kakor drugi. Naročil sem jim, naj molijo, Sam pa sem se oddaljil še za nekaj korakov, da bi tudi Sam molil in prosil svojega svetega Duha Očeta:
3 »Oče, če je mogoče, naj gre ta grenka čaša mimo Mene. Vendar naj se ne zgodi Moja, temveč Tvoja volja.«
4 Oče Mi je odgovoril: »Bolje je, da trpi eden, kakor da bi morali trpeti vsi.«
5 Zato sem moral žrtvovati svoje človeško telo, če sem hotel izpolniti nalogo, ki Mi jo je namenil Oče, in odrešiti človeštvo v vsem vesolju. Tudi ljudje na drugih soncih, osrednjih soncih in zvezdnih svetovih namreč pripadajo človeštvu v telesni lupini in so del velikega duha, ki je bil ustvarjen prvi.
6 Moral sem se torej pripraviti na trpljenje in smrt. Četa rimskih krvnikov se je že odpravila na pot, vodil pa jo je dvanajsti apostol. Ta se je pustil zapeljati Satanovemu denarju in tako izdal svojega Gospoda in Boga, svojega prijatelja in Odrešenika.
7 Mojega človeškega telesa se je polastil neizmeren strah pred mukami in trpljenjem, ki so Me čakali. Moja duša si je namreč zaradi jasnega predvidevanja prihodnjih dogodkov vse te grozote živo predstavljala. Strah pred prihajajočim trpinčenjem je bil tako silen, da sem začel potiti krvavi pot.
8 Tedaj pa Me je potolažila Moja Božanska Modrost in postala Moj angel tolažnik. Malo prej se je bila namreč skupaj z Bogom Očetom povsem umaknila od Mene. Vstal sem in odšel naproti četi krvnikov, ki se je bližala. Ko je Juda Iškarijot pristopil, da bi Me objel in poljubil, sem mu rekel:
9 »Juda, s poljubom Me izdajaš.«
10 Krvniki so Mi odgovorili, da iščejo Jezusa iz Nazareta. Rekel sem jim: »Jaz sem Tisti, ki Ga iščete.« Ko so se prestrašeni umaknili za nekaj korakov, sem jih še enkrat vprašal, koga iščejo.
11 Nazadnje so se le opogumili in se lotili svoje naloge. Obkolili so Me in Me prijeli. S seboj so imeli vrvi in drogove, kakor je bilo takrat v navadi pri lovljenju razbojnikov in cestnih morilcev, ki so jih nato vodili med drogovi. Roke so Mi zvezali z vrvmi tako tesno, da so se Mi globoko zarezale v meso in Mi povzročale hude bolečine.
12 Nato so Me z vrvmi sunkovito vlekli sem ter tja, tako da je bilo videti, kakor da imajo opraviti s hudo pijanim človekom. Tako smo prišli do kraja, kjer je čez skoraj povsem presahli potok Cedron vodil majhen most. Še preden smo vstopili skozi mestna vrata, so Me pri mostu porinili v strugo, češ da se bom tako vsaj malo okopal.
13 Toda takrat je bilo v potoku le malo vode, dno pa je bilo skalnato. Ob padcu sem se zato močno udaril v kolena in se tako hudo poškodoval, da sem začel krvaveti.
14 Kljub temu se nisem pritoževal, temveč sem vse potrpežljivo prenašal. To je bil namreč pogoj, ki Mi ga je naložil Moj nasprotnik. Svoje otroke Mi je bil pripravljen prepustiti le, če bi jih odrešil za vsako ceno. Prestati bi moral vse muke in trpljenje, ki bi Mi jih prizadejali, ter prenesti vsakršno sramotenje, zaničevanje, bolečino in mučenje, ki bi si jih bilo mogoče zamisliti. Le pod tem pogojem je bil Moj nasprotnik

pripravljen priznati Mojo pravico do njih.

7. poglavje

1 Ljubi otroci, tako je bilo odločeno: Nisem se smel pritoževati, tožiti ali se kakor koli braniti. Vse sem moral potrpežljivo in vdano sprejeti, tudi najhujše bolečine, najtežje trpljenje in največje ponižanje.
2 Krvniki so Me odpeljali še isto noč, da bi pred ljudstvom čim bolj prikrili, kaj se dogaja. Ljudje so Me namreč poznali kot svojega dobrotnika in ne bi dovolili, da bi tako ravnali z Menoj. Mnoge med njimi sem ozdravil različnih bolezni, drugim pa sem pomagal, da so njihovi otrpli ali pohabljeni udi znova postali gibljivi.
3 Nato so Me odvedli na tempeljsko sodišče, ki mu je predsedoval veliki duhovnik Kajfa, prav tako poznavalec postave. Navzoč je bil tudi Anov svak. Zasliševali so Me in Me želeli obsoditi, vendar si tega zaradi vrhovne oblasti Rimljanov niso upali storiti. Vso noč so Me zasramovali, se Mi posmehovali, Me pretepali in pljuvali Name, kakor da bi bil garjav pes, čeprav sem bil povsem nedolžen. Tudi lažne priče, ki so jih podkupili, si niso bile enotne in Mi niso mogle dokazati ničesar. Tako niso mogle utemeljiti obtožb niti potrditi obrekovanj, ki so jih širili o Meni. Nazadnje so Me odvedli na sodišče k deželnemu upravitelju Ponciju Pilatu.
4 Tudi Pilat Me je zasliševal o različnih stvareh. Ko je izvedel, da sem Galilejec, se je razveselil, saj je sklenil, da bo vso zadevo prepustil vladarju Herodu, ki je vladal Galileji. Ker sta bila takrat v sporu, se je Herod še toliko bolj razveselil, da Me je Pilat poslal k njemu. V tem je videl tudi priznanje svoje oblasti nad Galilejo.
5 Herod je bil zadovoljen in je pomislil, da bi si lahko pridobil tako mogočnega čudodelnika ter ga uporabil za uresničevanje svojih oblastiželjnih načrtov. Zato je ukazal, naj Me pripeljejo predenj samega, brez prič in krvnikov. Postavljal Mi je vprašanja, s katerimi je želel doseči svoje cilje, vendar mu nisem odgovoril. Ko je spoznal, da od Mene ne bo ničesar dosegel, je planil k Meni in se Mi začel posmehovati. Jaz pa sem ga le prodorno pogledal. Moj pogled ga je pretresel do najglobljih globin njegovega bitja. Zato je znova poklical svoje ljudi in Me v znamenje svoje podrejenosti poslal nazaj k Ponciju Pilatu.

8. poglavje

1 Medtem pa je Pilatova žena svojemu možu sporočila, da je v sanjah videla Mene, sijoče belega in s svetlečim obličjem. Prosila ga je, naj se nikakor ne zapleta s tem Svetim. Moje obličje je namreč videla tako bleščeče svetlo kakor sonce. Tudi Pilat ni bil prav nič zadovoljen, ko so Me vrnili od Heroda, zato je ljudstvu povedal, da na Meni ne najde nobene krivde.
2 Ker je bilo pri Judih v navadi, da so ob velikem prazniku pashe vedno oprostili enega hujšega zločinca, je Pilat zanesljivo računal na to, da bodo zahtevali Mojo izpustitev, če bo dal Mene bičati in Me nato predstavil ljudstvu. Saj je vedel, da sem Jaz vsemu

ljudstvu izkazal nešteto dobrot. Zato je ukazal, naj Mene bičajo.
3 Odpeljali so Me na dvorišče, kjer je že stal trden steber, h kateremu so privezovali obsojence. S telesa so Mi strgali oblačila, Mene z močnimi vrvmi privezali k stebru in začeli neusmiljeno udarjati po Meni z ostrimi biči. Udarjali so tako dolgo, da je bilo Moje telo prekrito z ranami, da Mi je ponekod koža visela s telesa in je kri v potokih tekla na Zemljo. Toda neusmiljenim krvniškim hlapcem niti to ni bilo dovolj. Slišali so namreč, da so Mene razglasili za judovskega kralja. Polni sovraštva do Judov so zato vzeli akacijeve veje, iz njih spletli trnovo krono in Mi jo pritisnili na glavo. Od 72 trnovih konic jih je 30 prodrlo v Mojo glavo, od teh pa so bile tri smrtno nevarne. Toda Jaz nisem hotel, da bi se to zgodilo; Moja volja je bila le, da se izpolnijo vse prerokbe o Meni. Nato so Mi v posmeh ogrnili še star, škrlaten plašč, kakor da bi bil Jaz kralj. Moja oblačila so položili k Mojim nogam, pokleknili nanje in Mene zasmehljivo pozdravljali kot judovskega kralja. Ob vsem trpljenju in bolečinah, ki so Mi jih že prizadejali, so Me še na najbolj nizkoten način žalili in zasramovali.
4 Ljubi otroci, vse to trpljenje in vse te bolečine sem moral Jaz, povsem nedolžen, prestati in pretrpeti, ker sem bil izbran za to, da znova spravim ves človeški rod z njegovim Bogom, Jahvejem Sabaotom, in mu omogočim, da ponovno doseže Božje otroštvo, ki ga je izgubilo zaradi izvirnega greha.
5 Ljubi otroci, pogosto in s pobožno zbranostjo premišljujte o Mojem bridkem trpljenju in smrti. To, kar sem Jaz pridobil za vas in za vse ljudi, vam bo dajalo moč in pogum v vašem lastnem trpljenju. Prav v njem se vam bo večkrat razkrilo tudi marsikaj, česar sicer morda ne bi znali ceniti, a vas bo duhovno povzdignilo in vam pomagalo napredovati na križevem potu, ki je človeku naložen zaradi grehov, ki jih je sam zagrešil.

9. poglavje

1 Ljubi otroci, lahko si predstavljate, kakšne strašne in neizrekljive bolečine sem Jaz moral prestati zaradi bičanja in nato še kronanja s trnjem. Povrhu vsega so se Mi na najbolj nizkoten način posmehovali in Me zasramovali. Tako sem Jaz prestajal telesno in duševno trpljenje.
2 O ljubi otroci, Mojega trpljenja in muk si sploh ne morete predstavljati tako, kakor sem jih Jaz občutil in prestajal. Nato so Mene privedli pred deželnega upravitelja Pilata. Pilat se je silno prestrašil in vzkliknil od groze, kajti Jaz nisem bil več podoben človeku. Zaradi trnove krone Mi je kri tekla iz vseh ran na glavi in se stekala po Mojem obrazu. Vročina pa je hotela Moje telo použiti kakor ogenj. Jaz sem požiral kri, kolikor Mi je je priteklo v usta, da bi vsaj nekoliko ublažil vročino, ki je spremljala te bolečine. Tedaj Mi je deželni upravitelj začel postavljati vprašanja, vendar Jaz zaradi trpljenja in bolečin nisem mogel odgovoriti. Zaradi velike izgube krvi in hudih bolečin sem bil namreč tako oslabljen, da bi se vsak trenutek lahko zgrudil, če Me ne bi Moja Božanska narava ohranjala pokonci.
3 Nato je Pilat spregovoril ljudstvu in pojasnil, da na Meni ne najde nobene krivde in da sem bil Jaz zdaj že dovolj kaznovan. Hotel Me je izpustiti, zato je ljudstvo vprašal,

katerega od naju dveh naj jim izpusti. Z Menoj so namreč pred ljudstvo privedli tudi roparskega morilca po imenu Baraba. Ljudstvo pa je glasno vpilo: »Izpusti nam Baraba!« Pilat je vprašal: »Kaj naj torej storim z Jezusom iz Nazareta?« Oni pa so vpili: »Križaj ga!« Pilat je vprašal: »Kaj pa, če bo prelita nedolžna kri?« Oni pa so kričali: »Njegova kri naj pride nad nas in naše otroke!«
4 To se je zgodilo zato, ker je bila v ospredju, blizu sodnega stola, zbrana zgolj tempeljska množica, ki drugim ljudem sploh ni dovolila priti bliže. Tempeljsko ljudstvo pa so podkupili in vodili farizeji ter pismouki. Ti so vsi zahtevali, naj izpustijo roparskega morilca Barabo. Ta je namreč na skrivaj ves čas sodeloval s farizeji in pismouki ter z njimi deloval z roko v roki, del vsega naropanega blaga pa je redno prinašal v tempelj. Zato ga je tempeljsko ljudstvo postavilo pred Mene in zahtevalo njegovo izpustitev.
5 Pilat Mi tedaj ni mogel več pomagati. Ko je to spoznal, je še enkrat stopil na svoj sodni stol, potem ko si je pred vsem ljudstvom umil roke v znamenje, da Me ne more obsoditi. Nato je ljudstvu razglasil: »Vzemite torej svojega zločinca, ki pa je pravičnejši od vas, in mu sodite po svoji postavi, kajti po naših zakonih je On nedolžen.«
6 Nato so Mi znova oblekli Moja oblačila in Mene odvedli pred tempeljsko sodišče. Kajfa ni dolgo odlašal, temveč Me je vprašal: »Jezus iz Nazareta, ali si Božji Sin?« Jaz pa sem odgovoril: »Da, sam praviš, Jaz sem.« Tedaj je Kajfa zakričal z močnim glasom: »Kaj potrebujemo še priče? Preklinjal je Boga! Vreden je smrti!« Nato je izrekel sodbo nad Menoj, odločil o Mojem življenju in Me v skladu s tedanjo navado obsodil na to, da moram Jaz sam odnesti križ na grič Golgoto, kjer naj bi pretrpel križevo smrt.
7 Tudi to Mi ni bilo prihranjeno. Mene so z vrvmi vlekli sem ter tja in Me strašno preklinjali, da bi se čim bolj prikupili svojemu gospodarju. Moral sem bos hoditi prav po najbolj kamnitih predelih poti, da bi Mi, če je le mogoče, še bolj zagrenili usodo in povečali trpljenje. Zaradi bolečin in izčrpanosti sem se zgrudil na tla. Toda neusmiljeni krvniški hlapci niso imeli z Menoj nobenega usmiljenja. Suvali so Me sem ter tja, dokler nisem še drugič padel na tla.
8 Nato so Mene znova potegnili pokonci z vrvmi ter Me z udarci, sunki in brcami gnali naprej, dokler se nisem zgrudil še tretjič. Tedaj so spoznali, da je z Menoj skoraj konec in da Me bodo komaj še živega pripeljali do cilja. Pustili so Me nekaj časa ležati na tleh in si odpočili. Prav takrat je po poti prišel Moj prijatelj Simon iz Cirene. Krvniki so ga ozmerjali in pokazali Name z besedami: »Glej, tam je tvoj Učitelj!« On pa jim je odgovoril: »Še preklinjali boste uro, ko ste to storili! Jaz pa Mu želim služiti.« Rekli so mu: »To tudi moraš!« Tedaj je pristopil k Meni, si naložil težki križ na svoja močna ramena in Mi ponudil roko v oporo. Tako sem Jaz po neizrekljivem trpljenju in bolečinah naposled povsem izčrpan in do skrajnosti onemogel prispel na grič Golgoto.
9 Ko smo prispeli tja, so Mi krvniški hlapci tako silovito strgali z telesa oblačila, ki so se med nošenjem križa zarila v rane, da so vse rane znova močno zakrvavele in Mi iz žil iztisnile še zadnjo kri. Zaradi neizrekljivih bolečin sem se napol mrtev zgrudil na tla. Krvniki pa so hiteli, da bi Me še živega čim prej pribili na križ. Zgrabili so Me in Me skoraj že položili na križni les. Nato so pohiteli, da bi Mi hkrati v obe roki in obe nogi zabili ostre žeblje.

10 O otroci, pomislite, kakšne bolečine sem Jaz prestajal, ko so Mi s telesa trgali oblačila, ki so se zarila v rane in se na njih zasušila. In pomislite šele na zabijanje žebljev skozi sklepe Mojih rok in nog! Nato so križ dvignili in ga spustili v vnaprej pripravljeno odprtino. Pri tem je Moje telo doživelo tako silovit sunek, da sem bil Jaz v največji nevarnosti, da z glavo naprej zdrsnem s križa, če bi se rane na Mojih rokah raztrgale. Zato sem Jaz nehote z močnim glasom zaklical: »Eli, Eli, Sabahtani!« Kar v slovenščini pomeni: »Moj Bog, zakaj si Me zapustil?« To sem zaklical, ko je bilo Moje telo prepuščeno svoji usodi in je moralo umreti.

10. poglavje

1 Ko so farizeji in pismouki zaslišali ta vzklik iz Mojih ust, so mislili, da kličem Elija, velikega preroka. Ker pa niso videli, da bi kdo prihajal, so se Mi začeli posmehovati in Me zasramovali. Govorili so: »Zdaj kliče Elija, naj Mu pride pomagat. Zdaj naj pokliče svojega Javeja, če Mu je tako všeč. Drugim je pomagal, samemu Sebi pa ne more pomagati.«
2 Ljubi otroci, vse te bogokletne besede sem moral Jaz, viseč na križu, poslušati sredi največjih bolečin in muk. Kričali so proti Meni: »Če si Božji Sin, stopi s križa in bomo verovali vate!«
3 Ljubi otroci, Jaz pa sem prosil svojega Boga Očeta: »Oče, odpusti jim, saj ne vedo, kaj delajo.« Kajti če bi Jaz stopil s križa, kakor da se Mi ni nič zgodilo, bi zamajal ves svet v njegovih temeljih. V enem samem trenutku bi bila v atome raztrgana in razkrojena vsa Zemlja, da, vse stvarstvo. Toda Jaz sem se oprl na vso svojo ljubezen, ponižnost in usmiljenje ter vztrajal sredi najhujših bolečin. Rekel sem: »Žejen sem!« Hoteli so Mi ponuditi gobo, namočeno v kis in žolč. Toda Jaz je nisem sprejel, kajti žejen sem bil samo ljubezni, ljubečih človeških src.
4 Posmehoval pa se Mi je tudi eden od obsojencev, ki je visel na križu na Moji levi. Tisti, ki je visel na Moji desni, pa ga je posvaril z besedami: »Midva trpiva pravično zaradi svojih grehov, On pa je nedolžen.« Namenil blagsem mu in usmiljen pogled, on pa Me je prosil: »Gospod, spomni se me, ko prideš v svoje kraljestvo!« Odgovoril sem mu: »Še danes boš z Menoj v raju.«
5 Tedaj sem začutil, da so napočile zadnje minute Mojega življenja. Še enkrat sem pogledal svojo mater Marijo in svojega ljubljenega učenca Janeza, ki sta stala pod Mojim križem. Materi Mariji sem rekel: »Žena, glej, tvoj sin!«
6 Janezu pa: »Glej, tvoja mati!« Od tiste ure dalje je Moj ljubljeni učenec skrbel za Mojo mater, kajti poznal sem njegovo zvestobo, ljubezen in pravičnost.
7 Moja mati je zanj skrbela pri vsakdanjih gospodinjskih opravilih in tako sta ostala skupaj, dokler nisem svoje matere poklical k Sebi. Zdaj je bilo vse urejeno. Jaz sem še glasno in razločno izrekel: »Dopolnjeno je!« S svojim zadnjim vzdihljajem pa sem svojemu nebeškemu Duhu Očetu še dejal: »Oče, v Tvoje roke izročam svojega duha.«
8 Nato se je Moja glava povesila in Jaz sem umrl. Na Golgoti sem kot mož bolečin umrl za grehe vsega človeštva. Moji prijatelji so Me sneli s križa in položili v nov, v skalo

izklesan grob blizu gore Kalvarije.

11. poglavje

1 Ljubi otroci, tako je potekalo Moje življenje in trpljenje na Zemlji v odrešenje vsega človeštva.
2 Moji prijatelji so pri deželnem upravitelju Pilatu zaprosili za dovoljenje, da bi smeli Moje telo zaradi bližajočega se sobotnega dne nekoliko prej sneti s križa. Pred tem se je eden od vojakov, ki je nosil sulico, z usmiljenja vrednim dejanjem prepričal o Moji smrti: S sulico Me je zabodel v srce, da bi ugotovil, ali sem resnično mrtev. Pri drugih, ki so bili križani skupaj z Menoj, pa so morali po takratni navadi najprej zlomiti kosti, saj so bili pogosto zgolj v globoki nezavesti.
3 Moja prijatelja Jožef iz Arimateje in Nikodem, ki je bil ugleden jeruzalemski meščan in tudi pismouk, sta snela Moje telo s križa, ga očistila krvi in prahu ter zavila v čisto platno. Jožef iz Arimateje je imel v bližini gore Kalvarije posestvo z vilo in zemljiščem, ki je bilo deloma skalnato.
4 Tam si je že pred leti dal v skalni niši izklesati grob zase. Tja sta torej položila Moje telo. Ker pa so farizeji in pismouki slišali, da bom tretji dan znova vstal od mrtvih, so zaprosili za vojake, ki naj bi varovali Moj grob do petega dne, da ne bi Moji učenci ponoči prišli in ukradli Mojega trupla.
5 Zapečatili so tudi težko nagrobno ploščo, da ne bi mogel nihče storiti kakšne nepremišljenosti. Tudi Pilat je bil radoveden, kaj se bo iz vsega tega izcimilo, saj so do njega prišle novice o številnih dogodkih, ki so se zgodili ob Moji smrti. Slišal je namreč tudi, da se je nova tempeljska zavesa raztrgala od vrha do tal, da se je Zemlja tresla in da sonce ni več sijalo. Tudi že davno umrli so se v duhu prikazovali svojim sorodnikom, ljudje pa so govorili vsevprek o mnogih dogodkih, ki so se zgodili ob Moji smrti. Farizeji in pismouki si prav tako niso znali pojasniti, zakaj se zdaj nikakor niso mogli veseliti, kakor so se veselili prej, ko so Me dobili v svojo oblast.
6 Ljubi otroci, tudi človek ne more več najti veselja v svojem življenju, ko je Božja duhovna iskra v prsih grešnika nekoč tako zelo potisnjena v ozadje, da človek sledi le še vzgibom nižjih sil lastnega mesa ter se jim prepušča, da ga vodijo in usmerjajo. Tedaj Božji Duh v človeku sploh ne more več priti do besede. Ljubi otroci, te besede si globoko vtisnite v srce.

12. poglavje

1 Ljubi otroci, slišali ste o vsem Mojem trpljenju in mukah, ki sem jih kot človek, Jezus iz Nazareta, kakor so Me povsod imenovali, prestal in pretrpel, ko sem hodil po Zemlji kot učitelj in Odrešenik sveta. Za Mojo človeško naravo to nikakor ni bila prijetna usoda. Toda tako je Moj Bog Oče določil Moje poslanstvo in Jaz sem ga moral izpolniti, saj je bila že takrat Moja duša Modrosti soglasna s sodbo, ki je bila izrečena in razglašena nad Adamom in Evo ter njunimi potomci.

2 In kaj bi se zgodilo, ljubi otroci, če se Jaz ne bi bil ponudil za Odrešenika človeštva? Niti slutite ne, kajti vsak človek, ki bi se rodil, bi moral nazadnje umreti nasilne smrti na križu. Kaj mislite, koliko ljudi bi imelo srečo, da bi se znova spravili s svojim Bogom Očetom? Le dobro premislite: Če bi moral biti križan vsak posameznik, koliko ljudi bi se bilo pripravljeno pustiti križati? Brez te pokore pa nobena duša ne bi mogla postati brez krivde, četudi sicer ne bi bila hudobna, saj bi na njej še vedno ostal madež izvirnega greha.
3 In kdo med vami se lahko spominja, da je sodeloval pri izvirnem grehu? Vsi pravite: »O tem ničesar ne vemo.« In to vam priznavam, kajti izvirni greh ste zagrešili le kot soudeleženi duh v duhu Adama in Eve. Svojo krivdo boste lahko zares spoznali šele tedaj, ko se boste znova rodili v svoji duši in se združili s svojim duhom. To pomeni, ko bodo jasna spoznanja dosegli vaš človeški duh, ki izvira od vašega zemeljskega spočetnika oziroma očeta, duh vaše matere in nazadnje vsi tisti delci duše, iz katerih je človekova duša v splošnem sestavljena.
4 Ljubi otroci, še preden bi postali tako brezčutni, bi se vaše kratko življenje že izteklo in bi vas doletela smrt na križu. Kako bi se tedaj počutili? Le redki bi si prizadevali doseči spravo. Vsakdo bi po lastni presoji raje izbral hitrejšo smrt. In kakšen bi bil nazadnje izid vsega tega? V onstranstvo bi prihajali sami samomorilci, obremenjeni z dvojno težkim bremenom, nobeno ponovno utelešenje pa njihove duše ne bi moglo izboljšati.
5 Zato, ljubi otroci, večkrat premišljujte o tem, kaj sem Jaz kot Jezus iz Nazareta storil in dosegel za vas in za vse ljudi. Morda boste tedaj do Mene začutili in gojili še več ljubezni. S tem naj sklenem pripoved o svojem trpljenju in smrti ter o svojem odrešilnem delu, ki naj bi se kmalu dopolnilo z Mojim ponovnim prihodom na to Zemljo. Amen.